

Hồi 24

Ngưng Huyết Định Khí

Au Dương Siêu phát lá cờ báu một cái, đã lướt tới gần Công Vỹ, mọi người thấy trận đấu sắp đổ máu đến nơi.

Nhưng Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng đã song song nhảy tới giữa hai người, và giơ tay lên ngăn cản không để cho hai người đấu với nhau.

Tuệ Quả đại sư niệm câu Phật hiệu rồi nói:

- A Di Đà Phật! Âu Dương thí chủ có việc gì cứ việc thông thả mà nói.

Trí Thanh đạo trưởng cũng lên tiếng:

- Việc gì cũng có thể thương lượng được, hà tất phải dụng võ như thế

Công Vỹ thấy hai đại môn sư cùng ra mặt can thiệp, y mới bớt hoảng sợ và lớn tiếng nói tiếp:

- Thị tài hành hung. Nhạc Công Vỹ này không phải là kẻ vô danh tiểu tốt, có bao giờ sợ hãi ai đâu.

Âu Dương Siêu thâu lá cờ lại trong lòng không phục, hậm hực lên tiếng:

- Tối hôm nay, ai mà không chịu nói rõ Chân Kinh của phái Thiếu Lâm, Kiếm Phổ của phái Võ Đang ở đâu thì Âu Dương Siêu này nhất định không chịu để yên cho kẻ đó.

Công Vỹ rùng mình lạnh hải, y biết Âu Dương Siêu nói được là làm được. Y hối hận vừa rồi mình không nên lên tiếng nói như vậy nhưng y đã nghĩ ra được một kế, không thềm lý tới lời nói của Âu Dương Siêu mà quay lại nói với Hoàng Phủ Siêu, người chưởng môn của phái Côn Luân rằng:

- Hoàng Phủ huynh. Huynh với phái Võ Đang liên can rất mật thiết. Việc này nên xử trí như thế nào. Tiểu đệ hoàn toàn nghe lời chỉ bảo của huynh đấy.

Hoàng Phủ Siêu sao lại không hiểu ý nghĩa lời nói của Công Vỹ nhưng y biết đối phương định gán vắn đề khó khăn ấy cho mình chứ có phải là bảo mình ra ý kiến gì đâu, rõ ràng là y muốn bảo mình ra mặt đối phó với Âu Dương Siêu thì đúng hơn.

Y biết rõ dụng ý của Công Vỹ rồi, nhưng vẫn làm ra vẻ ung dung mà đáp:

- Lão già nua, lắm cảo. Nhạc huynh cứ quyết định lấy thì hơn.

Nói xong y chống cây thiết trượng xuống đất, ngồi xếp bằng tròn, nhắm vận công điều khí.

Thế là Nhạc Công Vỹ không sao thoái thoát được nữa. Y lại đưa mắt liếc nhìn năm người nọ đứng ở phía bên kia.

Lúc ấy Giả Văn Tín đã tựa như con gà chọi vừa chọi thua đang nản chí đứng tựa gốc cây cỏ thụ hai mắt nhìn thẳng lên trời.

Còn những người kia thì Tính Hư đạo sư, chưởng môn của phái Thanh Thành, vừa rồi đã bị cờ báu của Âu Dương Siêu quét phải, tuy chưa bị thương, nhưng cũng đã chán nản, ngồi xếp bằng tròn ở đằng xa. Ngoài ra, Giang Kiện Tài, chưởng môn phái Hoa Sơn, Tĩnh Không hòa thượng, chưởng môn của phái Không Động ba người đang đứng ngăn người ra ở cạnh đó, y nhận thấy ba người ấy chẳng hơn gì mình, hà tất phải cầu đến họ giúp sức làm chi. Vậy y mới đánh liều lớn bước tiến tới trước mặt Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng mà hăng hái lớn tiếng nói:

- Nếu hai vị đã ra mặt như vậy tại hạ bị bắt ép, nên tại hạ chẳng phải quản ngại là gì nữa.

Tuệ Quả đại sư thấy sắc mặt của y bỗng biến đổi hẳn cũng ngạc nhiên, nói tiếp:

- Nhạc chưởng môn! Ai bắt ép chưởng môn thế. Bần tăng có bắt ép gì chưởng môn đâu.

Trí Thanh đạo trưởng cũng cười lời nói:

- Bần đạo cũng không có ý định ấy. Tối hôm nay bần đạo tới đây cũng là do nhã ý của bảy vị chứ không phải là tại phái Võ Đang vô sự sinh phi.

Công Vỹ nghe hai người nói xong, liền sầm nét mặt lại hỏi:

- Như vậy, hai vị hà tất phải giữ Âu Dương Siêu ở lại.

Tuệ Quả đại sư mỉm cười đáp:

- Nhạc chưởng môn chớ có trách lầm Trí Thanh đạo trưởng, vì việc này rất có liên quan tới Âu Dương thí chủ.

Công Vỹ giả bộ cười nói tiếp:

- Hà hà, phải rồi? Thảo nào đại sư cho y biết thì giờ và chỗ hẹn ước của chúng ta.

Tuệ Quả đại sư vội đỡ lời:

- Không phải thế. Việc Chân Kinh của bốn môn, lão đã điều tra rõ quả không việc gì đến Âu Dương Siêu thí chủ, cho nên Âu Dương Siêu thí chủ có mặt ở đây hay không, không việc gì đến phái Thiếu Lâm cả.

Trí Thanh đạo trưởng là tướng Tuệ Quả đại sư định đổ việc này vào đầu mình, liền tủm tỉ cười và nói tiếp:

- Nếu vậy, Chân Kinh của quý chùa bị mất trộm đã điều tra ra ai lấy rồi phải không? Hay là tìm thấy rồi?

Lão đạo sĩ đoán chắc Tuệ Quả đại sư vẫn chưa điều tra ra việc mất Chân Kinh ấy, bằng không tối hôm nay lão hòa thượng cũng chẳng cần phải tới đây phó ước. Lão hòa thượng chưa điều tra ra manh mối thì tất nhiên Âu Dương Siêu vẫn còn bị hiềm nghi.

Ngờ đâu Tuệ Quả đại sư lại không giấu giếm gì hết, mà nói toạc ngay ra rằng:

- Tuy bần tăng chưa tìm thấy Chân Kinh và cũng chưa biết là ai đã lấy trộm nhưng nhất định không phải là Âu Dương thí chủ đây. Việc này bần tăng có thể tin được.

- Có gì làm bằng cứ?

- Bần tăng đã gặp Băng Phách phu nhân rồi.

- Ô! Bà ta nói sao?

- Ngay hôm Kim Cương Chân Kinh của tệt chùa bị thất lạc, thì Âu Dương thí chủ đang ở trên Thịnh Sơn làm khách thật. Như vậy làm sao mà nghi ngờ Âu Dương thí chủ được?

- Có thật không?

- Khi nào bần tăng lại tự lừa dối mình, và còn lừa dối người như thế. Và Bằng Phách phu nhân cũng không bao giờ nói dối bần tăng cả.

- Nếu vậy, việc kiếm phổ cửa bốn môn cũng không liên can gì đến Âu Dương thí chủ hết.

- Phải? Vật báu của chúng ta mất hôm trước hôm sau Âu Dương thí chủ mới từ già Bằng Phách phu nhân. Như vậy ắt không phải là Âu Dương thí chủ rồi.

Công Vỹ nghe nói, vội cướp lời nói tiếp:

- Như vậy đủ thấy Âu Dương Siêu không cần có mặt ở đây nữa.

-- o O o --